

ΝΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 24.

ΤΟΜΟΣ Β'.

4 ΑΠΡΙΑΙΟΥ 1893

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Περὶ τῶν Κυκλώπων.

Οἱ Κύκλωπεσὶ μετὰ τῶν Γιγάντων καὶ τῶν Φαίλων περιγράφονται ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα ὡς οἰκοῦντες πρὸς τὰ δυτικά τοῦ Ἄκεανος· ἡ δὲ περιγραφή αὐτῆ τῆς κατοικίας αὐτῶν διὰ τοσοῦτον ζωηρῶν παρ' Ὀμήρῳ γίνεται χρωμάτων, ὥστε ἀρχαιότεροί τε καὶ νεώτεροι ἐρευνῶνται τῆς μυθικῆς λεγομένης γεωγραφίας παρεδέχθησαν ἴνευ ἀμφιβολίας τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἕπαρξιν· αἱ ὑπὸ τοῦ Welke² ὅμως καὶ Niese³ γενόμεναι ἐρευναὶ ἀπέδειξαν, ὅτι ματαίᾳ ἀποβαίνει πᾶσα ἀπόπειρα πρὸς γεωγραφικὴν ἐξέτασιν καὶ καθορισμὸν τῶν οἰκήσεων Κυκλώπων, Γιγάντων, καὶ Φαίλων⁴, οὓς ἡ Ὀδυσσεΐα χαρακτηρίζει ὁμοίως κατ' οὐσίαν, διότι καὶ αἱ τρεῖς τάξεις αὐτῶν εἶνε θείας καταγωγῆς καὶ ἀναστρέφονται μετὰ τῶν θεῶν, ὡς μετὰ ὁμοίων, «ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰρημέν, ὡς περὶ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα Γιγάντων», λέγει ὁ τῶν Φαίλων βασιλεὺς Ἀλκίνοος⁵. Καὶ οἱ μὲν Φαίλακες καὶ οἱ Γιγάντες εἶνε στενοὶ πρὸς ἀλλήλους συγγενεῖς, διότι ὁ ἀρχηγέτης καὶ πρῶτος τῶν Φαίλων βασιλεὺς, ὁ Ναυσίθοος, εἶνε υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Περιβοίας⁶, νεωτέρας ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως

τῶν Γιγάντων Εὐρυμέδοντος¹. οἱ δὲ Κύκλωπεσ ἴσαν πρότερον γείτονες τῶν Φαίλων, ἐπειδὴ ὅμως παρηνόησαν αὐτοῖς ἔγαν καὶ ἐπέεον, ἀναγκάσθη ὁ Ναυσίθοος νὰ μετακίση τοὺς Φαίλακας εἰς Σχερίαν, ὅπως ἀπαλλάξη αὐτοὺς τῶν ἐνοχλίσεων τούτων². Παρατηρήσεως δ' ἄξιον εἶνε, ὅτι πανταχοῦ τῆς Ὀδυσσεΐας, ὅπου γίνεται λόγος περὶ Φαίλων, Κυκλώπων καὶ περὶ τῶν ἀγρίων φύλων τῶν Γιγάντων ἐξαιρούνται οὗτοι ἐν τοῖς χαρακτηριστικοῖς αὐτῶν γνωρίσμασιν ὡς ἰδιϊκῶν μᾶλλον ἢ φυσικῶν ἐξήγησιν δεχόμενοι δυνάμεις καὶ παρίστανται ὡς κατέχοντες βαθμὸν τινα πολιτισμοῦ, ἔστω καὶ ἀτελοῦς, καὶ ὡς ἀπολαύοντες τῶν ἐπιγῆς ἀγαθῶν. Καὶ αὐτοὶ δ' εἶνε οἱ Γιγάντες εἶνε λαός, ἀλλὰ λαὸς ἀθάνατος, ἐδύριστικός καὶ ὑπερήφανος δι' ἡν ὑπερφυσικὴν, κέκταιται δύναμιν· ἐφ' ἣ καὶ ἀπόλετο ἀτάσθαλος καὶ αὐτὸς καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ Εὐρυμέδων³.

Α'.

Περὶ τῶν Κυκλώπων ἐν Ὀδυσσεΐᾳ.

Ἄλλ' οἱ Κύκλωπεσ τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ ἰδίᾳ Πολύφημος, ὁ ἄγριος καὶ ἀδάμαστος τοῦ Ποσειδῶνος υἱός, κατὰ διήφορον ὅπως τρόπον παρίστανται εἰς τὸ ἐπος τοῦτο· φαίνονται δηλαδὴ ὅτι εἶναι ποσειδῶνεια δυνάμεις, παρ' οἷς παρέμεινεν ἡ τοῦ Ἡσιόδου εἰκὼν περὶ Κυκλώπων, ἕνα κυκλωτεροῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἔχόντων⁴. Ἀμφότεραι δὲ αἱ περὶ Κυκλώ-

1) B. L. Preller: Griechische Mythologie: I. Berlin 1872: σελ. 510 ἐξ ἔξ. Ὁ αὐτὸς Preller σελ. 42 ἀναφέρει τρεῖς Κύκλωπας, υἱοὺς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, τὸν Βρόντην, Ἐτερότην καὶ Ἀργῆν.

2) Ueber die homerischen Phaeaken und der Insel der Seligen: ἐν τῷ Rhein. Museum für Philolog. 1832. II. σ. 1-79.

3) Anmerkungen zu Odyssee: III, σ. 22-32.

4) I. Πανταζίδου: Λεξικὸν Ὀμηρικόν 1874 ἐν Ἄδελφαις, σελ. 380.

5) Ὀδυσ. 7, 205.

6) Ὀδυσ. 7, 57.

1) Εὐρυμέδων=ὁ ἐπὶ ἀνάσσειν, ἢ ὁ ἐπὶ κράτος ἔχων, ὅπως καὶ ἡ Ποσειδῶν ὡς θεὸς τῆς θαλάσσης καλεῖται ἐδύριστος Ὀμ. Ἰλ. II. 751, ἐποντομέδων ἀναξῆ Ἰσχυ. Ἐπεὶ ἐπὶ Θῆβας 131 καὶ εὐρυμέδων Πινδ. Ὀλυμπιον. 8, 81, δι' ἧν ἐπιθέτων χαρακτηρίζεται ὁ θεὸς ὅτι: ὡς κύριος τοῦ ἀγρίου καὶ κραταίου ὕψους στοιχείου, οὗ τὰ κύματα πρὸς γίγαντας καὶ ἄρα παραβάλλονται.

2) Προβλ. Ὀδυσ. 6, 1 ἐξ ἔξ.

3) Ὀδυσ. 7, 59-60.

4) Ἡσιόδ. Θεογ. 144. «Ὅν κ' ἄρα σφείων κυκλωτεροῦ ὀφθαλμοῦ εἰς ἐνέκαστο μετώπῳ. Παιήτης δὲ τις παρ' Ἡσιόγ. ἱω ἐν λέξει ἀποκαλεῖ τὴν ἀτραπὴν ὀφθαλμοῦ Διὸς οὐσ-

ηγεμόνος Βόμουναζάρ και άριθμόν τινα άλλων θαρκοφάγων αϊγυπτιακών τῶ σχήμα. Αι θαρκοφάγοι αὐται εύρίσκονται τανῦν ἐν τῷ ἐν Παρισίοις μουσαίῳ τοῦ Λούβρου. Τῷ 1887, πληροφορηθεὶς ὁ Χαμόδῃ βίους ὅτι κατὰ τὴν ἐπισκοπὴν οἰκοδομησίων λίθων παρὰ τὴν Σιδῶνα προσέκρουσαν κατὰ θαλάμῳ, χρυσιμυούτων ὡς τήλων, μετέβη ἐκεῖσε πρὸς ἐπιτυλίαν ἀπροσοκίτου ἀμυτοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ θαρκοφάγος τοῦ βασιλέως Ταϊβνίτ, πατρὸς τοῦ Ἐθγουνυζάρ, προήλθεν εἰς ἤδς.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ αἰθούσαν. Ἡ πρώτη θαρκοφάγος, ἣτις ἐκτίθεται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς αἰθούσης ταύτης, ὑπῆρξε κατὰ πάσαν πιθανότητα ἡ τελευταία κατοικία λυκίου ἡγεμόνος, αἱ δ' ἐπ' αὐτοῦ παραστάσεις ἐρμηνεύουσιν ἡμῖν τὰς ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἀπολαύσεις καὶ τοὺς πόνους τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Μετ' ἴσης πιθανότητος ἡ διακόσμσις τῆς θαρκοφάγου ταύτης συμβολικῶν μόνον ἀποτελεῖ παράστασιν, εἰς οὐδὲν ὁρισμένον πρῶτον ἀναγομένην. Τὰ ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένης πλευρᾶς ἀνάγλυφα παριστάσιν ἡγεμόνα ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ· προηγούμεναι δ' αὐτοῦ ἄμαξαι καὶ ἵπποι. Ἐν τῇ δεξιᾷ πλαγίῳ πλευρᾷ ὁ ἡγεμὼν κεῖται ἐν τῇ ἐπιθανάτιῳ αὐτοῦ κλίνῃ, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἴστανται γυναῖκες, αἵτινες ἐν βαθυτάτῃ λήπῃ ἀναμένουσι τὴν τελευταίαν αὐτοῦ στιγμὴν, ἐνῶ τρίτη τις παρέχει αὐτῷ κεχαρισμένον ποτόν. Ἐν τῇ δευτέρῳ τοῦ μῆκους πλευρᾷ ὁ ἡγεμὼν εὐρηται ἐν θήρῃ καὶ παρίσταται ὡς εύριστόμενος ἀκριδῶς ἐν τῷ συμείῳ τοῦ ἡ φονεύσῃ τὸν πάνθηρα, ὅστις καταδικαίεται ἐλαφῶν. Ὅποια ἄρμονία παραστάσεως! Ὅπως ἀξιοθαύμαστος ἡ στάσις τῶν ἵππων! Ἐν τῇ δευτέρῳ πλαγίῳ πλευρᾷ παρίστανται τέσσαρες καλλιτεχνικώτατα διατεταγμένοι πολεμισταί, ἀνὰ δύο πρὸς ἀλλήλους συνδιαλεγόμενοι. Ἡ ἐν παραδοκίᾳ στάσις τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἐταστικὴ αὐτῶν ἐκφρασις ἐκφράζει τὸ φυσικὸν πιστῶς μέγχι καταπλήξεως· ἀριστοτεχνικώτατα τούτου παράστασις εἶναι σχεδὸν ἀδύνατος. Ἀτυχῶς αἱ παραστάσεις τῆς θαρκοφάγου ταύτης, συνεπιεῖα τῆς ὑγείας τοῦ μέρους τῆς διατηρήσεως αὐτῶν μεγάλως ἀπετρίβιδαν· ἀλλ' ὅμως ἐξ ἡχομεν νὰ θαυμάσωμεν ἔλασον καλλιτέχνημα ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μέγρωνος (περὶ τὸ 500 π. Χ.). Τὰ χεῖλα τῆς θαρκοφάγου φέρουσι κοσμήματα ἐκ ψοινικοφύλλων.

Παρὰ τὴν θαρκοφάγον ταύτην εὐρηται ἡ διάσημος θαρκοφάγος «τῶν θρηνηθῶν». Ἀγνωστος ὁ φιλοτεχνήσας αὐτὴν καλλιτέχνης, ἀλλ' ὁ διεξυγαγὼν τὴν ἀπαράβιαστον καὶ ὄλως ἀνεπιτήδεντον παράστασιν τῶν γυναικείων μορφῶν τῆς θαρκοφάγου ταύτης ἀνήκει εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν καλλιτεχνικὴ δεξιότης, ἔξοχος καλαισθησία, λεπτὴ αἰσθησις τῆς φυσικῆς χάριτος, συμμετρία καὶ κάλλος ἐκίνοιν τὴν γλυφίδα· ἡ θαρκοφάγος ἀπορροεῖ ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης ἀκμῆς τῆς ἑλληνικῆς πλαστικῆς τέχνης, ὅσα ἐνσαρκούτο ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ φιλοκίτου. Δυσχερῶς θὰ κατορθώσῃ τις ποτε μετὰ βεβαιότητος νὰ γνωρίσῃ τίς ἦτο ὁ ἀποθανὼν, ἢ ὅποιοι τινὲς εἰσιν αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἐνταῦθα παρεστάθησαν μετὰ τοσούτων ποικίλων ἐκδηλώσεων θλίψεως καὶ πένθους ἐνεκεν αὐτοῦ. Ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τῶν σωματικῶν μορφῶν ἐν πᾶσαις ταῖς 18 παραστάσεσιν

ἐπιτρέπει νὰ εἰκάζωμεν ὅτι ἐνταῦθα ἔν και μόνον παρίσταται πρόσωπον μετ' ἐκφράσεως τῶν εἰς ἄλλος μετατραπέντων ὑλλήτρων καὶ διαπύρου ἀγάπης. Ἐξοχος ἀντίληψις συνάπτεται μετ' ἀσυνήθους τεχνικῆς πλοῦτου τοῦ καλλιτέχνου πρὸς παράστασιν ἐξωτερικῆς γυναικείας χάριτος ἐν τῇ εὐπρεπείᾳ τῆς θέσεως τῶν βραχιόνων καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς περιβολῆς.

Κάντε ὅμως ἐν συνόλῳ αἱ γυναῖκες αὐται μορφᾶι, αἱ ἐπ' ἀλλήλων διὰ εὐχάμων ἰωνικῶν στύλων διαχωριζόμεναι, προσκλινούσαι ἢ καὶ ὄρθαι, διακομῶσαι δὲ τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς θαρκοφάγου ταύτης, παριστάσι τὰς ποικιλίας τῆς θλίψεως ἐνδὸς καὶ μόνον προσώπου κἀντε μὴ, ἐπακριδῶς δυνάμεθα νὰ παρακαλοῦσθῶμεν τὴν διαφωρὰν τῶν παρ' ἐκείστη τούτων κρατουσῶν ψυχικῶν διαθέσεων, αἵτινες πᾶσαι ἀπορροεῦσιν ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐκ τοῦ ἐπὶ προσφιλῆ θανάτῳ ἄλλου. Ἡ πρώτη πρὸς τὰ ἀριστερὰ μορφή ἐπὶ τῆς πλαγίᾳ μακρᾶς πλευρᾶς πρὸς τὸ ὅπισθον τῆς αἰθούσης παρίστανται τὴν ἡρωίδα ἀκριδῶς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ τῆς ἐντυπώσεως μετ' ἐκφράσεως δηλονότι ἀσυναρκοῦσης ἐκπλήξεως, ἣτις αἰφνης (ἐν τῇ μορφῇ 2) ἐλαττοῦται ὑπὸ τῆς θλίψεως τεταρμένον τὸ σῶμα καταβάλλεται, ἀλλ' ἐκ νέου ἡ τεθλιμμένη, ἐκπεπληγμένη ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, οἰοεὶ ἐκφράζει μετ' ἀπορίας τὸ «Θεοί, πῶς εἶναι τοῦτο θανάτον!» Μόνον βαθμῶδ' ἀλλάσσεται τὸ πρότον δδάκρυτον ἄλλος, ὁ δὲ πρὸς καθυπόταξιν εἰς τὴν τῆς μάχης θέλησιν ἄγῶν μετατρέπεται εἰς δάκρυα (ἐν τῇ βῃ παραστάσει). Ἡ δὲ ζήτησὶς ὁ θυμὸς νὰ συγκαταπέσῃ βαθμῶδ' ἐαυτόν, ἀλλ' ἡ δόδνη παραμένει εἰσὶ, μέχρις ὅτου ἐπὶ τέλος ἡ ἀλγοῦσα διασταυροῖ ἐκ νέου τὰς χεῖρας αὐτῆς (ἐν τῇ 14ῃ παραστάσει) ὡσεὶ ἀψηλαβήσασα πρὸ τῆς βουλῆς τῶν θεῶν καὶ μέχρις ὅτου πλέον ἡ ὄρθια πάλιν στάσις τῆς ἀλγοῦσης τεκμηριεῖ τὴν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὀδύνης ἐκελθούσαν ἀυταπαρνήσιν, τὴν τελευταίαν δηλονότι πρᾶξιν τοῦ τῆς καρδίας δράματος, δι' οὗ ἐνταῦθα ὁ καλλιτέχνης τὸ ψυχρὸν μάγιστρον ἐξωγόνυσεν.

Ἐκ τῶν κατὰ μῆκος πλευρῶν τοῦ τῆς θαρκοφάγου ἐπικαλύμματος παρίσταται ψοινικὴ κλινὴ· ἵπποι καὶ ἄμαξαι σῶρουσι τὴν τὸν θανάτον θαρκοφάγον, ἢ τινι ἔπεται ὁ τεθλιμμένος αὐτοῦ ἵππος, ὃν ἐχρησιμοποίησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι. Πενθοῦσαι γυναῖκες προσέβηχουσι τῆς πομπῆς ἐκατέρωθεν. Καὶ ὑπερθεν δὲ τῶν ἀετωμάτων παρατηροῦνται ἐν ταῖς γωνίαις ἀνὰ δύο συμμετρικαὶ παραστάσεις, ἐκδηλοῦσαι τὴν ἐντύπωσιν, ἣν πανταχοῦ ἐνεποίησεν τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ πολυδακρύτου ἀνδρός. Περὶ τὸ κατώτερον χεῖλος τῆς θαρκοφάγου ἐκτυλίσσονται ζῶνται κνηγετικαὶ σκεναί, οἷας ἐν τῷ βίῳ συνεπιεῖεν ὁ ἀποθανὼν. Καὶ ἐν ταῖς κυνηγετικαῖς πανθῆρων, ἐλάφων καὶ κάπρων ὑπεμφαίνεται ἡ ὑπαρξίς ἡρωῆου φρεσίου, ὅπερ, ἀρχόμενον ἐπίσης ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος πλευρᾶς ὑπὸ τὴν πρώτην πρὸς ἀριστερὰν γυναικείαν μορφήν, δι' ἣς ἡξετασθεὶς τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν «θρηνηθῶν», λήγει ἐν τῇ πρὸς τὸ Τόλυ-Κρόσκ ἐστραμμένη πλευρᾷ διὰ τῆς ἀποχωρήσεως μετὰ τοῦ προιόντος τῆς θήρας, ἣτις ἔπεται τῷ μετὰ φρυγίου πύλου (ἐν τῇ πρὸς τ' ἀριστερὰν γωνίᾳ) ἀνδρῶ.

τῷ ἐπιτακτικῶς τὴν χεῖραν ἵψοῦντι· ὁ τελευταῖος ἤτοις παρίστανται πιθανώτατα αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀποθανόντα.

Ἡ μαρμαρίνη θαρκοφάγος, ἣτις, τρίτη αὐτή, εὐρηται ἐν τῇ μεσαίᾳ γραμμῇ τῆς αἰθούσης ταύτης ἔμπροσθεν ἐντύπωσιν βυζαντινοῦ ἔργου δευτέρως τάξεως. Ἐν ταῖς τέσσαρασιν αὐτοῦ πλευραῖς ἀπαντῶσαι παραστάσεις τῶν ἐποχῶν τοῦ βίου ἑλληνος ἡγεμόνος: Ἐνταῦθα καθορῶμεν τοῦτον ὡς παίζοντα παῖδα ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν τῶν γυναικῶν, ἐκεῖ (ἐν τῇ πρὸς τὴν ὄδον ἐγκαρσίῳ πλευρᾷ) ὡς νέον ἐν θήρῃ κάπρων, εἶτα (ἐν τῇ κατὰ μῆκος καὶ πρὸς τὸν τοίχον ἐστραμμένῃ πλευρᾷ) καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου ὡς ἀντιβασίλευ καὶ ἐπὶ τέλος (ἐν τῇ δευτέρῳ ἐγκαρσίῳ πλευρᾷ) ὡς συνετὸν πατέρα τῆς πατρίδος, περικυκλούμενον ὑπὸ τῶν συμβούλων αὐτοῦ.

Ἡ πρὸς τὸν κατὰ μῆκος καὶ τὸν πρὸς τὴν ὄδον τοίχον θαρκοφάγος περιλαμβάνει παράστασιν, ἐν μέρει λίαν ἐλαττωματικὴν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς φαιδρας καὶ τοῦ Ἱππολύτου, ἡ τὴν τῶν ὁποίων πολεμικῆς ἀπεισχόλησε τοὺς Ἕλληνας καλλιτέχνας. Ἐπειδὴ ὁ Ἡλῖος εἶχεν ἀποκαλύψει τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τῆς Ἀφροδίτης πρὸς τὸν Ἄρην, ἡ ἐξωργισμένη θεὰ διέγαρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς καλλιμάρφου ἐγγόνης τοῦ Ἡλίου ἀτυχῆς πάθος πρὸς τὸν ἴδιον πρόγονον, Ἱππολύτον. Ὁ τελευταῖος οὗτος παρίσταται ἐνταῦθα ὡς ἐνασχλούμενος ἐν τῇ θεραπείᾳ αὐτοῦ, τοῖς ἐν τῇ θήρᾳ ἐταίροις, ἐνῶ ἡ φαίτερα εὐρηται ἐν συνδιαλέξει μετὰ συμπατριῆς, καρὰ τῷ ἐπικρινδῶν ἔρωτι. Ἡ Ἀφροδίτη, στηριζομένη ἐπὶ βωμοῦ, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς γυναικῆς αὐτοῦ. Ἐν τῇ μὲν ἐγκαρσίῳ πλευρᾷ ἐξεκονίζεσθαι ἐπιπέδιον ἐκ τοῦ βίου τῆς Ἀριάδνης, τῆς ἐπίσης διὰ τοῦ τεχνάσματος τῆς Ἀφροδίτης ἀτυχῶς καταστάσεως ἀδελφῆς τῆς φαίδρας. Ἀψοῦ δὲ, ὁ Θεσεύς ἐφόνευσε τὸν ἐν Κρήτῃ Μινώταυρον συμπλαβέντα μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ θυγατέρα τοῦ βασιλέως· ἐν τῇ Νάξῳ ὅμως τῶν Κυκλάδων ὁ Βάκχος προσέβηκεν αὐτῷ καταστροφῆν, εἰ μὴ κατελίμπανεν αὐτῷ τὴν καλλιμάρφον κόρην. Ἡ σκενὴ λουπὸν, καθ' ἣν ὁ Θεσεύς ἐγκατελίπει τὴν κοιμημένην Ἀριάδνην, ἐξελλίσσεται ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ. Ἐκ λυπῆς δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἀγαπητῆς κόρης ἐλκυσμένησεν, ὡς γνωστόν, ὁ Θεσεύς κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ν' ἀναπετάσῃ τὰ λενκά ἀντὶ τῶν μελάνων ἰστίων, συνεπαγαγὼν οὕτως ἀκατανόμαστον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ συμφορὰν. Εἰς ποῖον ὄρα γὰ τῶν παθῶν, ἄπερ τὴν θαρκοφάγον ταύτην ἠωγοῦσθαι, ἐπεσε σῶμα ὁ νεκρὸς, εἰς ὃν περὶ τὸ 100 π. Χ. περίπου ἀφιέρωθη ἡ τελευταία αὐτῆ κατοικία; Ὅποια δὲ ἡ καλλιμάρφος Ἀριάδνη, ἣτις ἀνεπαύθη ἐνταῦθα ἐκ τοῦ δυσμοίρου πάθους;

(Κατωτέρω ἐρμηνεύονται ἄλλαι τινὲς δευτερευούσης σημασίας θαρκοφάγοι, ἐν μὲν τῶν ὁποίων παρίσταται ἐκδρομὴ εἰς θήραν, ἐν ἄλλῃ ἀπαντᾷ βακχικὴ παράστασις καὶ ἐν ἄλλῃ Μεδουσαι, ὡς καὶ συντρίμματα θαρκοφάγων μετὰ διαφόρων κοσμημάτων καὶ γλυφῶν).

Ἐδὼν μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἀπέναντι αἰθούσαν· αὐτῇ ἐν τῇ μεσαίᾳ τῆς αἰθούσης γραμμῇ ἐκτίθεται

παρμεγέθους λυκία θαρκοφάγος, φέρουσα τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τόπου τῆς προελεύσεως αὐτῆς. Οἱ ἐν τῇ νοτίᾳ ἀκτῇ τῆς Μικρασίας λαοί, οἱ Ἀλκίνοι καὶ οἱ Κίλιες συνείθιζον νὰ ἰδρῶσι τὰς παρμεγέθεις λιθῆνας αὐτῶν θαρκοφάγους ἐπὶ ὑψομάτων καὶ κατεσκεύαζον αὐτὰς τοσοῦτον παρμεγέθεις, ὥστε καὶ ἐκ σπουδαίας ἀποστάσεως νὰ ἐμποιδῶν ἐντύπωσιν. Τὸ ἐπιπέδιον τῆς θαρκοφάγου εἶναι ὁλωτόν, σχεδὸν δὲ πάντοτε ἐσθηρίζοντο αὐταὶ ἐπὶ ἐκτεταμένου ὑποδάθρου, φέροντος βαθμίδας πάσαις ταῖς πλευραῖς. Τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ μνημεῖον εἶναι σπάνιον καὶ λαμπρῶς διατηρούμενον δείγμα τῶν ἀρχαϊκῶν ἐκείνων θαρκοφάγων, αἵτινες, ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἐπιθεωρίας τῆς ἀτροσφαίρας, διετηρήθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον μόνον ὑπὸ μορφῆν εὐτελῶν συντρίμμάτων. Ὡς πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἐν Σιδῶνι ἀνευρεθεῖσαι θαρκοφάγοι καὶ ἡ θαρκοφάγος αὐτή, λυκίου ἡγεμόνος, τυγχάνει ἔργον ἑλληνος καλλιτέχνου. Τὰ ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος πλευρᾶς (τῆς πρὸς τὴν θύραν) ἀνάγλυφα παριστάσιν ἡρωιδῶν ἀσπίτην ἡγεμόνα ἐβυπρον μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ ἐν τῇ θήρᾳ κάπρου· τρεῖς ἱππεῖς πρὸς ἀριστερὰν, φέροντες τὸν ἐν ἀρχαιοτάτοις χρόνοις ἐν Μακεδονίᾳ ἐν χρήσει πέτασον, βάλλουσι κατὰ τοῦ κάπρου. Κατὰ πᾶσαν ὅμως πιθανότητα ὁ καλλιτέχνης δὲν ἔχει ἐνταῦθα ὑπ' ὄψει ὡρισμένα πρόσωπα, ἀλλ' ἀνέπτυξεν ἀπλῶς τὴν περὶ τῆς θήρας καλυδωνίου κάπρου ἀφήγησιν: Οἰνεύς ὁ βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, ἀρχαίας πόλεως τῆς Αἰτωλίας, παρμηλίμδῃ ποτε τὴν θυσίαν αὐτοῦ. Τούτου ἐνεκεν οἱ καταγενακτούμενοι θεοὶ ἐπεμψαν αὐτῷ κάπρον εἰς τὴν χώραν, ὁ ὅποιος ἐρήμωσε τοὺς ἀγρούς τοῦ βασιλέως. Ὁ γενναῖος υἱὸς τοῦ Οἰνεῶς, Μελέαγρος, ἐπεχείρησε τότε ἀπὸ κοινοῦ μετὰ διασθῆμων Ἑλλήνων ἡρώων, οἷοι ὁ Ἰάσων καὶ ὁ Θεσεύς, θήραν πρὸς φόνον τοῦ κάπρου. Ὁ ἀγὼν οὗτος ἐναντίον τέρατος, πλῆρου τῆς θείας ὀργῆς, ἐδεωρήθη ἀρμόδιος εἰς παράστασιν ἐπὶ τῆς θαρκοφάγου ἱπποτικῆς νεκροῦ.

Ἐν τῇ ἐτέρᾳ κατὰ μῆκος πλευρᾷ ἐκτυλίσσεται σκενὴ θήρας λέοντος. Ἀνὰ δύο Ἀμαζόνες (ἐξ ὧν ἡ μία ἐκπέσκει χρεῖν ἡνιόχου) ἐπακοῦνται ἐπὶ τεθρίππου. Ἐν τῇ μὲν ἐγκαρσίῳ πλευρᾷ βλέπομεν τὴν πάλιν δύο κενταύρων ὑπὲρ ἐλάφου· ὁ εἰς φέρει δορὰν πάνθηρος, αἱ ὀπίσθια ὄπλα τοῦ ὁποίου εἰσὶ πεπορημένα ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, καὶ ὑπερασπίζει αὐτὸν διὰ δένδρου. Ἐν τῇ κενταυρομαχίᾳ ταύτῃ ἐξεκονίζεσθαι ἀλληγορικῶς ὁ ἀγὼν ὅστις προσηκείθη κατὰ τὴν παράδοσιν μετὰ τοῦ Μελέαγρου καὶ τῶν θηρευτῶν αὐτοῦ μετὰ τὸν φόνον τοῦ καλυδωνίου κάπρου. Αὐτὸς οὗτος ὁ Μελέαγρος ἐπεσεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ σῶμα τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐγκαρσίῳ πλευρᾷ παρατηρεῖται σκενὴ, ἐξεκονίζουσα τὴν μάχην Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

F. K. A.

B'.

Ἡ μία τῶν Σαββάτων ὑποφώσκει νῦν προσημεδίᾳ ὑψόθεν ὁ Θεὸς γλυκὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τοῦ μεδίαμα, κρομενον ἐν εἶδει θείου λυκαυγούς, σκορπιίζει Παραδείσου ἀπαυγάματα κ' ἐπιχρῶσά τοὺς ὄγκους τῶν λευκῶν νεφῶν κ' ἐνφ' λεπτῶς ἐκεῖνα ροδοβύβονται, νομίζεις ὅτι θείου αἵματος σταγῶν ἐκ τῆς πλευρᾶς χυθεῖται τοῦ Μονογενοῦς κ' εἰς οὐρανοὺς ἀρθεῖται, ταῦτα πορφύροϊ. Ὡ σὺ, αὐγὴ γλυκειά, χάριμα τῆς ψυχῆς, χρυσὴ εἰκὼν τοῦ θείου μειδιάματος, χρυσὴ εἰκὼν μελλούσης ἀναστάσεως! Καίρε, στιγμα ἁγία καὶ εὐλογητὴ ἢτι ἐν σοὶ ἡ Χάρις ἐπανέτειλεν.

— Πού ὁ Χριστός, ἐν εὐσεβείᾳ χεῖρες ἐν τῷ μαρμαρίνῳ ταφῆν κατέθηκον; πού ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης ὁ ἀκάνθη στεφθεῖς, πού ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ τὸ Σταυρὸν Αὐτοῦ ἄρας ἐπ' ἄμων; μὴ ἔκλεψαν οἱ ἔπιστοι τὸ σῶμα Αὐτοῦ! . . . ὦ, φρόντω ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εὐρητὰ ἦδη εἰς χεῖρας ἀνόμων! . . . Ταῦτα λαλοῦσιν ἑλληλαῖς ὠχραῖ, ἐντρομοὶ, λυσίκομοι αἱ παρὰ τὸν κενὸν τάφον ἰσχυμέναι Μυροφόροι γυναῖκες καὶ τὸ εὐσεβεῖς αὐτῶν ὄμμα ἀπαδειλιχθῆ ἵνα βυθισθῇ ἐκ νέου ἐν τῷ τάφῳ μὴ ἐντελῶς βεβαιωθῇ περὶ τῆς κενότητος αὐτοῦ! . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀφῆνης σείεται ἡ γῆ καὶ ἡ ἐγγὺς προκλίνουσα ἰτέα ραντίζει τὴν λαμπερὰν αὐτῆς δρῶσον, θείου καταλάμπει τὰ βῆθη τοῦ μνημείου καὶ χρυσόπτερος ἄγγελος, τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐλαφρῶ παδί θίγων ψάλλει αὐταῖς;

Τὸν Ζῶντα τί ζητεῖτε μετὰ τῶν νεκρῶν; τὰ σπάργανα ὄρατε τὰ ἐντάφια· δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ προκηρύξατε: «Θεὸς Υἱὸς ἠγέρθη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς τὸν θάνατον νεκρόσας τῶν ψυχῶν ἡμῶν!»

Ὡ θεῖα στιγμα! ὦ ὑπερφυῆς ὕπτασις! ὦ οὐρανε ἀγαλλίασις! . . . ἀλλ' ἐπι θαμβοῦμαι, ἀποροῦμαι, κατανυσοῦμαι καὶ πρηνεῖς πρὸ τοῦ ὄραματος, διερωτῶσιν ἄλλήλας διὰ τοῦ βλέμματός μὴ εἶνε ὄναρ ἀπατηλόν, τοῦ εὐσεβοῦς των πόθου κύημα;

Ἄλλ' οὐχί! τοῦ ἀγγέλου ἡ λαμπυρίζουσα πτέρυξ, ἐλαφρῶς πάλλουσα, προχέει ζεῖδιωρον αὔραν θωπεύουσαν τὰ ἀγνὰ αὐτῶν μέτωπα καὶ ζωογονοῦσαν τὰ ταπεινὰ τοῦ λειμῶνος ἀνθάλλια . . . καὶ αἱ γλυκεῖαι ψάλτριαι τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἔαρος, αἱ ἀηδόνες, ἀφείσαι τὰ παχέα τῶν δασῶν τῶν φυλλώματα, περιίπτουται ἐν σμήνῃ περὶ τὸν ζωήρρυτον τάφον, τὸν ἄρωμα λιβάνου ἀποπνέοντα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν, ὡς μύρρικαι καλλιφῶνοι ἡχῶ, ἐν τῇ μελιχρᾷ αὐτῶν ἐωθινῇ ὠδῇ, τὰς λέξεις τοῦ ἀγγέλου.

Οὐχί, δὲν εἶναι ὄναρ ἀπατηλόν, εὐσεβεῖς Μυροφόροι! εἶναι ὑπάτη ἀλήθεια. . . ἄλλως ἢ φύσις οὐδεμίαν θὰ ἐνέφεινε χαρὰν, οὐδὲ θὰ ἀπήχει τὸ θεῖον ἄγγελμα διὰ τοῦ ἀψευδοῦς τῶν πτηνῶν στόματος.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ ὄμμα ὑψόσαι, θεωροῦσι μορφήν ἐτίραν, μορφήν ἁγίαν, οἶονεῖ ἐκ φωτός καὶ ἀέρος πλασθεῖσαν, ἣν περιβάλλει ἱερὸς σέλαος στέφανος· ἐν ᾧ τὰ χιονοδῆ αὐτῆς κρᾶσπεδα σείει ἡ αὔρα ἐλαφρῶς, εἰκάζει λευκῇ αἰθερίᾳ νεφέλῃ ἐκ θαύματος λαβούσῃ ἀνθρώπου σχῆμα, ὅπερ πρὸς αὐτὰς ἀψόφως χωρεῖ. . . ἡ χεὶρ ἡ τεταμένη καὶ εὐλογοῦσα φέρει τύπον ἤλου! . . . ὦ, εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς! Πίστουσιν ἐκ νέου πρηνεῖς πρὸ Αὐτοῦ αἱ Μυροφόροι ὧν θεοῦται ἡ ψυχὴ δεχομένη τῆς λαλιᾶς Του τὸν ἄφραστον ἤχον, ὁ ἥλιος φαιδρὸς ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀνυψούμενος, παρίστησι μυστικῶς τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπότητος τὴν ἀνέγερσιν καὶ δι' ἀπειρῶν ζαίνει ἀδαμάντων φωτός τὴν θεῖαν σκηνὴν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὰ δένδρα κλίνοντα ὑπὸ τὰ πνεύματα εὐλαθῶς προσκυνῶσι καὶ αἱ ἀηδόνες διαλαλοῦσιν ἐπι ἀρμονικῶς τὴν χαρμῶσον τοῦ ἀγγέλου ὠδῆν!

«Χαίρε ἡ γῆ! ἀνέτειλεν ὁ ἥλιός σου πάλιν· χαίρε ἡ γῆ τῆς συμφορᾶς τὸ κράτος κατελύθη· ὦ ἀνθρωπότης! ἡ Ἐδὲμ σ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην, ὦ ἀνθρωπότης! ἠάρρησον καὶ πιστεύσον καὶ ζῆθι!»

Καὶ τῶρα ὅτε εἰκοστὴ διέρρησαν αἰῶνες θνητὴ ἀθάνατε! αὐγὴ ὀπότεν ἀνατέλλῃ, καὶ ψάλλουσι αἱ καλλιφῶνοι τοῦ δάσους ἀηδόνες, τῇ Ἀναστάντῃ ἐν αὐγῇ λατρίας ψάλλουσι μέλη.

Θνητὴ ἀθάνατε! καὶ σὺ εἰς πάντα τὸν αἰῶνα, ὀπότεν λάμπῃ ἡ αὐγὴ καὶ μειδίᾳ ἡ φύσις, ὀμοῦ μὲ τὴν καλλιφῶνον τοῦ δάσους ἀηδῶνα, τὸν Ἀναστάντα ἐν αὐγῇ ἀνάμειχτον ἐπίσης!

Καὶ ἀνεύξων σήμερον τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας ὀπότεν σοὶ προσημεδίᾳ χρυσὴ Ἀθανασία, διὰ φωνῆς ἀνάμειχτον ἀκόμη γλυκυτέρως· Ἀθανασίας εἶν' αὐγὴ τοῦ Πάσχα ἡ ἡμεῖς.

ΧΩΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΖΙΣΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

III.

- Ἦκουσα κρότον τὴν νύκτα αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ ἤλθον νὰ ἰδῶ τί ἔχεις.
- Δὲν ἐκοιμήθην ἡσύχως.
- Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤνοιγες τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου.
- Εἶχα κλείσει τὸ παράθυρον.
- Διὰ τί δὲν ἐκοιμήθης καλῶς;
- Ἦξεύρει κανεὶς ποτὲ διατί δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καλῶς;
- Μήπως σὲ ταράσσει ἡ ἀπόφασις τοῦ πατρὸς σου;
- Ὅχι, δὲν μὲ ταράττει.
- Ἦμὲ ὅμως μὲ ταράσσει, καὶ πολὺ μάλιστα.

* Ἰδὲ ἀριθ. 22 σελ. 420—431.

Καὶ ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθην τὴν νύκτα ταύτην, οὐχὶ σκεπτομένη ἡμᾶς, ἀλλὰ σέ. Ἐάν ἡ Διελὲτ σέ τρομάξῃ, ἐάν νομίζῃς ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ ζήσης ἐδῶ. . . μέγχοι οὐ ὑπανδρευθῆς, πρέπει νὰ μᾶς τὸ εἰπῆς ἐλευθέρως· ἀκόμη δὲν ἀπεφασίσαμεν τίποτε καὶ ἐπομένως θὰ καταπαίσω τὸν πατέρα σου νὰ μὴ δεχθῇ.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη. Μὴ κάμνεις αὐτῷ μητέρα, σὰς παρακαλῶ διότι θὰ ἦτο τρελλὰ.

— Οἱ γονεῖς ὀφείλουσι νὰ θυσιαζῶνται διὰ τὰ τέκνα καὶ ὄχι τὰ τέκνα διὰ τοὺς γονεῖς.

— Δὲν εἶναι ποσῶς θυσία δι' ἐμέ νὰ δεχθῶ νὰ μένω εἰς τὴν Διελὲτ.

— Ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατα.

— Ὀμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σκεπτομένην περὶ τοῦ γάμου σου;

— Γάμου μου! Ὅχι ποσῶς, δὲν σκέπτομαι διόλου περὶ τοῦ γάμου μου! Ὅχι ποσῶς, δὲν σκέπτομαι περὶ τοῦ γάμου μου ἀλλὰ σὰς καὶ ἐμέ. Εἶναι ποτὲ κανεὶς βέβαιος ὅτι εἰς γάμος εἶναι δυνατόν νὰ γείνη, ἐνδῶφ δὲν εἶναι τετελεσμένον γεγονός!

— Τί λόγια εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις;

— Ὀμιλῶ ὡς πρόσωπον ἔχον σωστὰ τὰ συλλογικά του καὶ ὄχι ὡς τρελλοκάρτετο.

— Χθὲς ἐφαίνεσο πλήρη πεποιθήσεως δι' ἕσα μᾶς ἔλεγες.

— Ἄ ἐκεῖνο ἦτο χθὲς!

— Καὶ τί ἐτραξεν ἀπὸ χθὲς ἴσια μὲ σήμερα;

— Ἦξεύρετε καλῶς ἢτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ τίποτε.

— Φαίνεται ὅτι ἐταράχθης καὶ αὐτὸ σ' ἐμπόδισε νὰ κοιμηθῆς. Ἡ νύξ πολλὰκις εἶναι κακὸς σύμβουλος, δὲν πρέπει νὰ συγκινηθῆς ἀπὸ τὰς φαντασιοπληθῆς τὰς ὁποίας φέρει ἡ ἀϋπνία, διότι εἶναι πολλὰκις πολὺ ὑπερβολικαὶ ὡς τὰ φάσματα τῆς σιᾶς πολλὰκις. Εὐρὸς λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν δυσκολίαι διὰ τὸν γάμον σου;

— Μάλιστα.

— Σπουδαῖαι;

— Σπουδαζιόταται.

— Δὲν θέλω νὰ ἐρωτήσω. . .

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον.

— Καὶ εἰς ποῖον θὰ ἐμπιστευθῆς τοὺς πόρους σου ἐάν μὴ εἰς τὴν μητέρα σου; Δὲν σκέπτεσαι ποῖα λήπη εἶναι δι' ἐμέ νὰ ὑφίσταται μυστικὸν μεταξὺ ἡμῶν, τὸ πρῶτιστον μάλιστα τοῦ βίου μας; Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῆς, μέχρι σημείου τινος δὲ ἀνέλκθον ὑποχρεῶσιν, καὶ δὲν ἤξεύρω ποῖον ἐξέλεξες καὶ ἂν εἶνε ἄξιός σου. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα κατέμεινον ἐμαυτὴν σκεπτομένη ἐάν φρονίμως ἐπραξῆ νὰ σοὶ ἀφήσω τόσον ἐλευθερίαν. Καί, ὑπῆρξα τυφεροῦ, εἶχον ἀδυναμίαν πρὸς σέ, ἀλλὰ φρόνιμος καὶ σώφρων, . . . ἀμφισβόλλω. . .

— Ὑπήρξατε ἡ καλλιτέρα, ἡ ἀρίστη τῶν μητέρων.

Καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα ἡ Σωσάννη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς σφιγγουσα αὐτὴν μετὰ νευρικοῦ σπασμοῦ.

— Θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα. . . ἐψιθύρισε διακοπτομένη, ἀλλ' ἀργότερα, ἀφήσατέ με νὰ ἐκλέξω τὴν κατάλληλον ὥραν. . . ὄχι τώρα. . . σὰς παρακαλῶ, μητέρα, ὦ! σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ ἐπιπλήξετε. . . φιλήσατέ με. . . ἀγαπᾶτε με. . .

Καὶ ὑπὸ τὰς θωπεῖας τῆς μητρὸς, ἐπανελάθε τὴν γαλήνην, τὰ δάκρυα αὐτῆς καθησύχασαν καὶ καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς, οἱ ὅποιοι ἐτάρασσον σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη αὐτῆς προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Βλέπετε; εἶπεν, εἶμαι ἀνόητη, εἶχατε δίκαιον, ἡ νύξ εἶναι κακὸς σύμβουλος καὶ τὰ πάντα τὰ μεγαλοποιεῖ, ἐκοιμήθην κακῶς καὶ εἶμαι νευρική.

— Δὲν εἶναι ὅμως σήμερον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν κοιμᾶσαι ἀνησύχως, ἐγὼ τὸ παρετήρησα πολλὰκις, καθὼς ἐπίσης παρετήρησα ὅτι πολλὰ πράγματα καὶ συνήθειαι σου ἠλλάξαν, εἶγινες ὠχρὰ, φαίνεσαι ὡς ἀδικάθετος, ἔχεις κἄτι τι τὸ ὅποιον προσπαθεῖς νὰ μὲ ἀποκρύψῃς.

— Ἥμην ἄλιγον ἀνήσυχος ἐμπερίστατος καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Τώρα ἐνοῶ τὰς μεταβολὰς αὐτὰς τῆς ὁποίας δὲν ἠνύσουν καὶ αἱ ὁποῖαι μ' ἔκαμον νὰ ζητῶ τὴν ἀφορμὴν χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ εὕρω τίποτε λογικόν. Διότι ἐπὶ τέλους κατόπιν τοῦ βίου τὸν ὅποιον διερχόμεθα ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν καλὸν τὸν ἀέρα, πρέπει νὰ ἔχῃς καλῶς τὴν ὑγείαν.

— Καὶ θὰ γείνω ὑγειεστάτη, θὰ ἰδῆτε.

Ἡγέρθη ἐκεῖνη ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.

— Νὰ σὲ τακτοποιήσω τὰ μαλλιά σου, εἶπεν, καθὼς ὅταν ἦσο μικρὰ ἀκόμη. Παρατήρησε, ἰδὲ ἐκεῖ μαλλιά ἄνω κἄτω. Εἶναι λογικόν, σὲ παρακαλῶ, νὰ ἀφήσῃς τὰ μαλλιά σου εἰς αὐτὴν τὴν κατῆστασιν;

Μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ μετέβαινον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας τὴν ὁποίαν θὰ ἐνοικίαζον ἐν Φλαμμαμβίλ ὅπως ἴδωσιν ὅποια ἐπιπλᾶ πρέπει νὰ φροντίσωσιν. Ἡ κόμη ἀπέχεν ἡμίσειαν ὥραν ἐκ Διφλέτ, ἡ Σωσάννη ὅμως κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν παρεκάλεσε τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ μείνῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Ἦσθάνετο ἑαυτὴν λίαν κεκοιτακυῖαν, ἐκτάκτως καταβεβλημένην, μᾶλλον κατὰ τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα, ἐπεθύμει δὲ νὰ εἶνε μόνη ὅπως σκεπθῇ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ λάβῃ ἀπόφασιν τινὰ.

Ἐκλήθη ἐπὶ τῆς προκυμίας καὶ ἐκεῖ εὐρέθη ἐν ἀπολύτῳ μοναζίᾳ, ἀνευ ἄλλης διασκεδάσεως πλὴν μόνου τοῦ μονοτάνου φλοίσβου τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἐθραύοντο κατὰ τῶν ἐκ γρανῆτου βράχων. Πρὸ αὐτῆς τὰ βλέμματά τας ἐβυθίζοντο ἐν τῷ ἀπέριφῳ ὀρίζοντι τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ καθημένη δὲν ἦτο πλέον ἡναγκασμένη νὰ συγκρατῇ ἑαυτὴν, μολοντί δὲ

λίαν ἀπληγισμένη, μεγάλην ἠσθάνετο ἐλάφρυναι ἡδὴ ἡδύνατο εὐειθέρας ἢ ἀνεσίη εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ νὰ βολιδοσκοπήσῃ αὐτὴν, νὰ κρίνῃ ἡσυχῶς τὴν κατάστασιν, ἣν ἐδημιούργησεν ἑαυτῇ καὶ νὰ εὖρῃ τὸ μέσον ὅπως λυτρωθῇ αὐτῆς, ἐὰν μέσον ὑπῆρχεν.

Ἐπιθύμησε τὸν πλοῦτον, τὸν ἀβρόν καὶ πολυδάπανον βίον, τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαμπρότητα καὶ ὅμως κατήντησεν εἰς πτωχείαν, εἰς τὴν ταπεινωτικὴν μετριότητα, εἰς τὴν καχεκτικὴν καὶ πνιγηρὰν ὑπάρξιν ἀπλῆς πολιτείας. Νὰ ἔχῃ μόνον τέσσαρας χιλιάδας φράγκων εἰσδήματα, κατοικίαν ἐν Μπακτινιόλ, σὺζυγον ὑπέλληλον, τέκνον! Ταῦτα λοιπὸν θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πλουσίου συζύγου, ὃν ὠνειροπόλησεν;

Οὕτω λοιπὸν δωρικὴν κατέστρεψε τὸν βίον αὐτῆς ὥσι, ἐν τῇ δυστυχίᾳ αὐτῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσῃ τὴν νεότητά καὶ τὴν ὠριότητά αὐτῆς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος. Τετραγαμνὴ δὲ καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, μὴ βλέπουσα ἀλλ' ἢ μόνον τὸ ἐπιθύμη, ἐχάρη ἐπὶ τῇ ἐγκυμοσύνῃ αὐτῆς, φρονούσα ὅτι ἦτο τὸ μόνον καὶ ἀλάνθαστον μέσον, ὅπου θὰ ἐξασφάλιζε τὸν γάμον αὐτῆς καὶ θὰ κατενείκα τὰς ἀντιτάξεις τοῦ κ. Ροσσά, εἰσιδήποτε κἀν ἦσαν.

Ἦδη ἐπὶ πόσον καιρὸν θὰ ἡδύνατο εἰσέτι νὰ κρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνην αὐτῆς; Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ ὅποια ἀνησυχεῖ καὶ καθησύχαζε μόνον διότι ἠγάπησεν ἑαυτὴν καὶ καθηγουμένη δὲν θὰ ἤργει βεβαίως νὰ ἐρευνησῇ πέραν τῶν δικαιολογήσεων, ἃς ὅπως καταπίσῃ ἑαυτὴν ἐφεύρισκε. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ἡ ὅποια ἦτο πιθανὸν νὰ εἶναι ἡ ἐπιούσα ὤφειλε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα. Ἄνευ λοιπὸν ἐνδοιασμοῦ, ἀλλ' ἐν τολμῇ, ἄνευ ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς, πρὸς ἑαυτὴν, ἄνευ ἀνδρῶν οἴκτου πρὸς οὐδένα ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ ὅ,τιδήποτε.

Ἦτο ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νὰ γείνῃ σὺζυγος τοῦ Καμίλλου, οὐδέποτε θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοιαύτην θυσίαν, διότι θὰ ἦτο τοῦτο ἡ ἐκμηδένισις πάντων τῶν ὠνείρων αὐτῆς, ἡ ἀπέκρηξις πάντων τῶν πεποιθήσεων αὐτῆς, αὐτὸ τοῦτο ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἔρωτος αὐτῆς. Ἐὰν ὑπενδρεύετο τὸν Καμίλλον πλούσιον καὶ οὕτω συμμετείχε τοῦ λαμπροῦ βίου, δὲ ὃν εἶχεν ἀνατραφεῖ, ἐγίνωσκε καλῶς καὶ ἠσθάνετο ὅτι θὰ τὸν ἠγάπα πάντοτε. Ἐὰν ὅμως ὑπενδρεύετο μικρὸν ὑπέλληλον καὶ συνεμερίζετο τὸν μέτριον βίον αὐτοῦ, ὅστις θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τῶν ἀθλιότητων, εἰς ἃς ἐκυλίσθη ἡ νεότης αὐτῆς, ἠσθάνετο ὅτι ταχέως θὰ ἐπληρώατο πρὸς αὐτὸν ἀηδίας.

Ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ἀποβάλῃ πᾶν ἀσθημα ἀξιοπροπίκας, νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα τῆς, νὰ ἐπιψηφισθῇ τῆς περιπτώσεως ταύτης διὰ νὰ καταστῇ εὐειθέρα καὶ ν' ἀποδεχθῇ ἐκ τοῦ προστυχόντος τὴν πολυτέλειαν καὶ χλιδήν, ἣν ὠνειρεύετο ἐκ συζύγου. Μήπως δὲν ἦτο ἀρκεύτως ὠραιοῦ, ἀξύνουσι καὶ θελατικῆς, ὥστε νὰ μὴ ναυαγήσῃ οὐκ ἐκ τῶν μερῶν τοῦτοῦ, ἀλλὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν περι πλοῦτου

φιλοδοξίαν αὐτῆς; Ἄλλ' ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς πῶς θὰ ἐδέχοντο τὸ αἰσχρὸν τοῦτο; Καὶ αὐτὴ δὲ αὐτὴ πῶς θὰ τὸ ἐδέχετο;

Κάλλιον ὁ θάνατος! Ἡ λέξις τὴν ὅποιον εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Καμίλλον χωρὶς νὰ ἐρμηνεύσῃ ἀπόφασιν ὀριστικὴν, ἐπανήρχετο εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ ἐπεβάλλετο μάλιστα.

Μήπως ὑπῆρχε δι' αὐτὴν ἄλλη ταύτης διέξοδος; Τὸ πνεῦμα αὐτῆς δὲν διέβλεπεν καὶ ἡ καρδία τὰς δὲν ἀπεδέχετο ἄλλην.

Θὰ ἦτο τοῦτο πτῆσις πρὸς κρείσσινα κόσμον, πρὸς διαυγεῖς ἐκτάσεις ἐνθα ἀνέμενον αὐτὴν αἰωνία ἀνάπαυσις. Δὲν θὰ ἦτο οὕτε ἡ πρώτη, οὕτε ἡ μόνη ἀπελθούσα οὕτως οἰκειοθελῶς εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, νέα, ὠραία καὶ ἠγαπημένη. Πλέον ἢ ἀπαξ εἶχεν ἀκούσει γινόμενον λόγον περὶ αὐτοκτονίας ἀκατανόητου διὰ τὸν ἀπλοῦν κόσμον, περὶ ὠραίων νεανίδων ἀπληγισμένων, ὧν προσεπέθουσαν νὰ ἐξηγήσασιν τὸ τραγικὸν τέλος διὰ τῆς πλήρους ταύτης λέξεως, τῆς πολλῆς λεγούσης τῆς λέξεως: ἔρωτος. ὅτι θὰ εἶχε μικρότερον ὄστρον τῶν θυμῶν ἐκείνων τοῦ βίου τῆ ὅποια ἦτοσαν αὐτῆς ἀπληγισμένα ὡς πρὸς τὸ παρὸν, ἔχοντα δὲ πρὸ αὐτῶν μέλλον κρείσσον τοῦ ἑαυτῆς, εἶχον ἐν τούτοις τὸ ὄστρον νὰ ἀποθάνωσι διὰ ν' ἀποφύγωσι τὸ βδελύγμα ὑπάρξεως ἀναξιοπροπευῶς. Τὸ ὄστρον τοῦτο καὶ αὐτὴ θὰ τὸ εἶχε καὶ κατὰ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν θὰ ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ ὑπερήφανον ἀφοβίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἐταιρεία τῶν Μεσαιωνικῶν Ἑρευνῶν.

Ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ παρέχοντες περιλήξιν τῆς εἰσιτηρίου προσφωνήσεως εἰς τὸ ἱστορικὸν τμήμα τῆς Ἐταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἑρευνῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Μ. Μαρούλη κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 21 μαρτίου, ἐνταῦθα ἐκτιθέμεθα περιλήξιν, ὧν εἶπεν ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ αὐτοῦ ὁ κ. Α. Τουργούτης, ὅστις θέμα τοῦ λόγου αὐτοῦ εἶλετο τοῖς Ἀκρίταις καὶ τὰ ποιήματα τοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου. Ἀναπτύξας δὲ τὸ ἱστορικόν, οὕτως εἰπεῖν τῶν ἠσμάτων τοῦ ἀκριτικοῦ λεγόμενου κύκλου, ὧν ἱκαναὶ ἐκδόσεις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ κ. Πολίτου, ὁμιλεῖ περὶ τριῶν ἐκδόσεων ἠσμάτων τοῦ εἴδους τούτου, ὧν τὴν μὲν ἴκουσεν ὁ ἀγορευτὴς πρὸς εἰκοσαετίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ἀλλὰ δὲν σώζεται νῦν, αἱ ἄλλαι δὲ δύο ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κ. Τουργούτη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῷ Ζωγραφίῳ ἀγῶνι τοῦ Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου, εἰς ὃν καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρότερον ὑπεβλήθησαν. Τὸ ἕτερον δὲ τῶν ἠσμάτων τούτων παραβάλλει ὁ κ. Τουργούτης πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἰωαννίδου κατὰ τὸ 1870 ἐν τῇ Ἰστορίᾳ καὶ Στατιστικῇ τῆς Τραπεζούντος· ἐκδοθὲν, εἰ-

ρίσκει δὲ τὸ τραπεζούντιον μᾶλλον παρεμφερὲς πρὸς μῦθον, ἐξ ὧν διηγούνται αἱ γραφαὶ πρὸς τὰ μικρὰ παιδία, πλήρη ὑπερβολῶν, συμβάντων ἀπιστευτῶν καὶ ἀφυσικῶν, παρὰ ἄσκησιν ἠρωϊκὴν ἢ ἠρωσθελεϊακὴν εἰς ὃν τὴν σειράν κατέταξεν αὐτὸ ὁ ἐκδοτὴς, ἐνῶ τὸ Καππαδοκικὸν ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ ὅμοια σημεῖα πρὸς τὰ ἔπη ἢ ἠήματα τοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου ἀρχαίου μᾶλλον πρὸς ἠῶνα, ἢ πρὸς γαστρονόμερον καὶ ἐρασιπαικτικὸν ὡς τὸ τραπεζούντιον, ὅπου θέλει τὸν ἠῶνα αὐτοῦ Πορφήρην τρώγοντα παξιμάδι μὲν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεως του, τὴν δευτέραν ἡμέραν ὀλοκλήρον ἄρτον, τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν ὀλοκλήρον φουρνιῶν ἄρτον, τέλος δὲ τὴν τριακοστὴν διακυβέσσεται ἀνὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν οἰκουμένην τὸν ἔρωτα, ὃν συνέλαβε πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τοῦ Βυζαντίου. Πρὸς τοῦτοις τὸ τραπεζούντιον ἠῶμα θέλει τὸν Πορφήρην υἱὸν καλογραίας, ὅπου λέγει ὁ κ. Τ., εἶναι δυσθεῖς καὶ κακόηχον καὶ κατ' αὐθόνα λόγον θὰ ἐδέχετο ὁ ἠῦσαι θεοσεβῆς μισοπάτρις λαός, ὃ ἀρκετὰ τὸ μαρτυρολογεῖν τῶν ἁγίων πλουτίσας, νὰ ψάλλῃ ἐν ταῖς ἐορταῖς αὐτοῦ παρόμοιον ἠῶμα. Οἱ στίχοι τοῦ τραπεζούντιου ἠσματος εἶναι κακόηχοι, δυσκίνητοι καὶ πολλαχοῦ ὑπερβαίνοντες τὸ μέτρον καὶ τὸν ρυθμὸν. Παραβάλλων καὶ πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῶν δύο ἠσμάτων ὁ κ. Τουργούτης καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ τραπεζούντιον ἠῶμα δὲον νὰ θεωρηθῇ ὡς νόθον ἢ μᾶλλον παρὰ ἀνοήσιος τοῦ ἠσματος τοῦ Πορφήρη καὶ ὅτι τὸ Καππαδοκικὸν ἠῶμα δὲον νὰ καταταχθῇ μεταξὺ τῶν ἠσμάτων τοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου, τῶν γνησίων διὰ τῆς λόγου ὅς ἀνεπτύξαι καὶ διότι τοῦτο ἴσεται ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, τῇ κοιτίδι διαλαδῆ τῶν Ἀκριτῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ Société agricole et industrielle algérienne ἔδρασε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ γαλλικῇ οὐσίᾳ Ἀγαία, ἐν τῇ Οued-Rir, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Georges Holland μετεωρολογικὸν σταθμὸν, ἵνα δι' αὐτοῦ κάλλιον γνωσθῇ τὸ κλίμα τῆς Σαχάρας, ἴδια δὲ ὀρισθῇ ἀκριθῶς τὸ κλίμα τῆς Οued-Rir, ἴτοι τῆς ἀπὸ ἀποικιακῆς ἀπόψεως οἰκονομικῆς τῶν χωρῶν τῆς ἀλγερινῆς Σαχάρας, ἀπὸ τῶν παρατηρήσεων τούτων ἐνδείξει χρῆσιμοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ φοίνικος ὡς καὶ εἰς τὰς ἀναληθθεΐσας καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀναληθθεΐσας ἐν τῇ κῆρῃ ταύτῃ ἀποσεΐρας ἐγκλιματισμοῦ.

Κατὰ τὸν κ. Holland ἡ θέσις τοῦ σταθμοῦ ἐν Ἀγαία ἐξελέγη τοιαύτη ὥστε ν' ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ μέσον κλίμα τῆς Οued-Rir. Τῷ ὄντι δὲ ἡ Ἀγαία κατεῖται ὑπὸ Β. πλάτος 33° 30', ἐνῶ ἄρα ἡ Οued-Rir περιλαμβάνεται μεταξὺ τῆς 33ης καὶ τῆς 34ης μοίρας· τὸ ἀπὸ τῆς ἀπόσεως ὕψος αὐτῆς εἶνε περίπου +11 μ., ἐνῶ αἱ δύο πρὸς Β. καὶ πρὸς Ν. ἀκροὶ ἐν τῇ κῆρῃ ταύτῃ ὀδεύει κείνται εἰς ὕψη—13,5 μ. (ἴτοι 13,5 μ. ὑπὸ τὴν ἐπιπέδου τῆς θαλάσσης) καὶ +32 μ.

Αἱ παρατηρήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν θερμοκρασίαν, τὴν ὑγρομετρικὴν κατάστασιν καὶ τὴν βα-

ρομετρικὴν πίεσιν, ἐγένοντο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀνωτέρου μνημονευθείσης ἐταιρείας κ. J. Cornu, δι' ὀργάνων παραχωρηθέντων ὑπὸ τῆς Association française pour l'avancement des Sciences κατόπιν ἐπισκέψεως τοῦ σταθμοῦ τούτου τῷ 1888.

Τὰ δὲ κύρια ἐξαγόμενα τῶν παρατηρήσεων τοῦ κ. Cornu κατὰ τὰ ἔτη 1889, 1890 καὶ 1891 εἶνε τὰ ἐπόμενα:

Θερμοκρασία.—Ἡ μέση θερμοκρασία τοῦ ἔτους ἴσο κατὰ μὲν τὸ 1889 +21°,3, κατὰ τὸ 1890 +20°,38 καὶ κατὰ τὸ 1891 +20°,89, ἐξ ὧ ἐπιταί ὅτι ἡ γυνικὴ μέση θερμοκρασία τῶν τριῶν ἐτῶν ἴσο +20°,86. Κατ' ἐποχὰς δὲ αἱ μέσαι θερμοκρασίαι ἴσαν αἱ ἐξῆς: τοῦ μὲν χειμῶνος +11°,7, τοῦ ἔαρος +24°,53, τοῦ θερούς +31°,44 καὶ τοῦ φθινοπώρου +15°,74. Αἱ μέγισταί μέσαι θερμοκρασίαι ἀνῆλθον εἰς 42°,9 τὸν ἰούνιον καὶ εἰς 42°,1 τὸν αὐγούστου· ἡ δὲ μεγίστη μέση θερμοκρασία τοῦ μὲν δεκεμβρίου ἴσο +3°,5, τοῦ ἰανουαρίου +3° καὶ τοῦ φεβρουαρίου +4°. Τελευταίον δὲ τὸ μὲν ἀπόλυτον ὑπὸ ὀπιῶν μέγιστον ἀνῆλθον εἰς 50°, τὸ δὲ ἀπόλυτον ἐλάττωον εἰς -4°,4.

Ἐκ τῶν ἀριθμῶν τούτων ἐπιταί ὅτι τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρῶν θερμοκρασιῶν διαστήματα εἶνε σημαντικά. Τὰ θεμέ εἶνε λίαν θερμὰ, οἱ δὲ χειμῶνες σχετικῶς ψυχροὶ, πολλακῶς δὲ κατ' αὐτοὺς τὸ θερμομετρικὸν κατέρχεται ὑπὸ τὸ μηδὲν (τὸν χειμῶνα τοῦ 1890—91 ὀδημιώθησαν 18 ἐλάττωον ὑπὸ τὸ μηδὲν). Αἱ δὲ ἀνωτέρου σημασιθεΐσαι μέσαι θερμοκρασίαι δυνατόν νὰ τροποποιηθῶσι κατὰ πόσον ἀναμψιθῶς μικρόν, μᾶλλον δὲ ν' αὐξηθῶσι, συνεπεὶ μακροχρονιωτέρων παρατηρήσεων, ἐπὶ δὲ τροποποιηθῶσονται κατὰ τι καὶ ἀνώτεροι ἔσονται ἐν ταῖς ὁάσει ταῖς μὴ ἐκτεθειμέναις εἰς τοῖς ψυχροτέροις τῶν λοιπῶν βορείους καὶ βορειοδυτικούς ἀνέμους, οἱ αἱ ὁάσεις El-Berd καὶ Tinebla.

Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν ὀριμανσίν τῶν φοινίκων τοῦ εἴδους deglet pour σημειοῦται ὅτι, ἐὰν δεχθῶμεν αὐτοὺς γονιμοποιημένους τὴν 19/1 μαΐου, τὴν δὲ ὀριμανσίν τῶν καρπῶν αὐτῶν συντελουμένην τὴν 20/1 νοεμβρίου, προστεθῶσι δὲ αἱ ἡμερησιαί μέσαι θερμοκρασίαι τῶν 6 τούτων μηνῶν, εἰρηδίζονται 5403 βαθμοὶ θερμομέτρικος ἀνιστοιχοῦντες εἰς τὸ ἔτος 1889, ἔτος καθ' ὃ ἡ ὀριμανσίν τῶν φοινίκων ἐγένετο τελεσι, 5128 βαθμοὶ εἰς τὸ 1890, ἔτος καθ' ὃ ἡ ὀριμανσίν αὐτῶν ἐγένετο λίαν ἀτελής, καὶ 5218 βαθμοὶ εἰς τὸ 1891, ἔτος καθ' ὃ ἡ ὀριμανσίν ἴσο ἐπίσης ἀτελής καὶ βραδεία. Ἐκ τούτων ἐπιταί ὅτι πρὸς τελεσιαν ὀριμανσίν τοῦ φοίνικος deglet pour, ἀπαιτεῖται κατὰ τοὺς 275 τούτους μῆνας ποσὸν θερμομέτρικος 5300 μέχρι 5400 βαθμῶν, ἵναγκαίον δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἄλλαι ποικιλίαι τοῦ φοίνικος δὲν ἀπαιτοῦσι πρὸς ὀριμανσίν τὸ αὐτὸ ποσὸν θερμομέτρικος, τοιαῦται δὲ ποικιλίαι εἶνε οἱ φοινίκες ghaz καὶ ἴδια οἱ omari, ὧν τινὲς ἴσαν ὄραιοι ἴδη κατὰ τὰ μέσα αὐγούστου 1889 (ν. ἡμ.).

Ποσὸν βροχῆς.—Τὸ ποσὸν τῆς καθ' ἔτασον τῶν τριῶν τούτων ἐτῶν καταπεσοῦσης βροχῆς ἴσο διάφορον, μέγιστον μὲν τῷ 1890, ἀνελθὸν εἰς 236,8 χστμ., ἐλάχιστον δὲ τῷ 1889, ἀνελθὸν εἰς

συστάσει του κοινοβουλίου, τραφεύσαν δε άφθόγως υπό των λιπαράτων του παναμαίου σκανδάλου και τελευταίον προαχθείσαν εις άπρωκάλυπτον σύγκρουσιν Βουλής και Γερουσίας· παρέχει όμως την υπό των περιστάσεων επιβαλλομένην προσωρινήν λύσιν, ήτις ελπίζεται και περί τούτου αίτια προσιωπώνεται το μετριοπαθές και διαλλακτικόν πνεύμα, όπερ έπιδείχαστο το νέον ύπουργείον κατά τα πρώτα βήματα αυτού — ότι θα επιτρέψη τή προόδω της δημοκρατίας ν' αναμείνη την σχεδόν ολοκληρωμένην δια της ριζικής άνασυστάσεως του κοινοβουλίου όριστικώς διακανονίσεως της πολιτικής καταστάσεως. — Ως προς την θέσιν του άπορροφώντος σύμπαντος την προσαχίν των Άγγλων Ιρλανδικού νομοσχεδίου, ου ήρξατο ήδη ή εις δευτέρω άνάγνωσιν συζητήσεως, έχομεν τον έναρκτήριο της συζητήσεως τάτης λόγον του κ. Γλάδστονας, νέον άληθώς πολιτικόν και ρητορικόν γιγαντούσχημα, άσφαλώς στηριχθέν επί των τεσσάρων τούτων άρχών, ως άρραγών τινων και άδιασείστων βάσεων: ότι σύστημα γεωγραφική ένωση, επιβλήθεισα υπό της δυνάμεως του ίσχυροτέρου, ηδουκίμυδεν· ότι ει που άπαντί τοιαύτη τις σύδοκιμιάσει, ή σύδοκιμιάσει αυτής όφείλται εις περιστάσεις άλλας, ψυλικούς π. χ. δεσμούς, ψυλικούς τοπογραφικούς ήρους, ιστορικούς παραδόσεις, οικονομικούς λόγους, και τέλος εις πάν άλλο παρά τον τρόπον της έκταλέσεως της ένώσεως· ότι αυτόνομία βίη άποσπώμενη ούδέποτε παρακολουθείται υπό της εύγνωμοσύνης του λαμβάνοντος προς τον παραχωρούντα· ότι τέλος αι κατά σύμβασιν και άμοιβαίαν συγκοτάσεις διομολογηθείσαι όμοσπονδιακαί σχέσεις μόναι αύται εύδοκιμούντι, ως τούτο άπεδείχθη πληρότατα ήν εν Γερμανία, εν μεγάλη δε μοίρα και άλλωσθ. Η από του λόγον τούτου έντύπωσις του κοινοβουλίου ήν τοιαύτη, ώστε άλίθιαν τον γενικώς θεωρείται ότι αι έπακολουθήσασαι και έπακολουθήσασαι άγορευθείσαι των ρητόρων της άντιπολιτευσεως ου επιβάρυνσιν ούτωσώς επί της τύχης της Ιρλανδικής άυτόνομίας, ήτις επιψηφισθήσεται υπό του κοινοβουλίου μετά πάσης της πλειοψηφίας, ήν ή κυβερνήσις του κ. Γλάδστονας διαθέσει, ύπολειπομένης μόνον εν τή Γερουσίη συζητήσεως, ής πιθανώτατα ή έκδοσις έσται όλος άντίθετος. Ο τρόπος, καθ' όν αι διάφοροι αύται και κυβερνήσεις της Εύρώπης μετέχουσι των επί τοις άργυροίς γάμοις των βασιλέων της Ιταλίας έσρτών, αποδεικνύει ήν τις συμπαθείας, ών γενικώς απολαύει ό της Σαβοΐας οίκος, συντελει όμως ταυτοχρόνως εις κατανόσιν της επιφυλάξεως ήν μεθ' ής ό καισαροβασιλεύς της Αυστροουγγαρίας συνεσφάξει τή συμμάχω, ούδε νυν άποδίδους αύτῃ την όφειλομένην και από μακροῦ αναμενομένην επίσκεψιν, δι' άντιπροσώπου δε διοβιβάξων αύτῃ τά συγκατητήρια αυτού, άλλ' ούδ' ούτως άποφυγών την ουσυμμάχου του άγιωτάτου πατρως, τον έπιλογισμόν δε, μεθ' ου ή γερμανική πολιτική έννοει νά έμμεταλλευθῇ την εύκαιρίαν εις επιβρωσιν του εν τή χερσονήσω γοήτρου της συμμάχιας ύπερ μεγίστην όντως έχει κρείαν επιβρωσέως, ει δυνατόν δε και εις χρησιμοποίησιν της παρά τοις καθολικοίς των ύπνικών του κρείους παπικής έπιβρωθής ύπερ των στρατιωτικών

μεταρρυθμίσεων, το όποϊον όμως κατά τα προσηρημένα λέων ό Π' άπέδειξεν έλλιδα ματαιάν. — Ής προς τά κυρίως Ιταλικά πρόγματα, ή κυβερνήσις του κ. Ριολίτη εξακολουθεϊ εύθαρως ήν άλλ' ήκιστα άποπολεματικώς άγωνιζομένη κατά του πάντοθεν κίεζοντος αύτην έλλείγματος και της γενικής οικονομικής καχεΐας της χώρας, ή όποία κατά την εύκόνα, ήν το όργανον του πολλού εκ Κατάνης πολιτευτού, ήναρμό πλέον αναπετάσαντος την σημαίαν της έναντίον της κυβερνήσεως άντιπολιτευσεως, διέγραψε ούδε υπό άξίων λόγον στρατιωτικών και ναυτικών προόδων δύναται νά δικαιολογηθῇ, ή τε στρατός και το ότόλον μακράν άπέχοντος του σημείου εκείνου της άμυής, εις ό άντι τοιαύτων θυσιών δευ νά άσι προηγηθῆναι αϊ δυνάμεις του κράτους. Ο κ. Κρίσπις εν τή Μεταρρυθμίσει διεστραγώθησεν την κρίσιν του ταύτην της Ιταλίας κατάστασιν και συνηγόρουν ύπερ της άπαλλαγής της χώρας· καιτοι δε εις άναντίρητον ότι ή μεγαλομανής αυτού πολιτική ου μικρόν συντελέσει εις την ένδοξίαν του κακού έπίστασιν, έξ ίσου βέβαιον εις ότι ή έπίδοσις του κακού τούτου καθίστη έπολύτως άναγκαίαν πολιτικόν τινα λοξοδρομίαν, από της όποίας θα ήδύνατό τις νά έπιση ανακοπήν και επανόρθωσιν αυτού.

M. E. M.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Σήμερον γινίσσεται ή ένταύθα μιν μερική, άλλωσθ δε ήλική έκλειψις του Ήλιου, ή τοσοῦτον σκωδαιία, περί ής ή άγαπητός ήμῶν πανεργάτης του έπιστημονικού τμήματος κ. Ήλίας Βαλοκαμάκης λεπτομερώς τε και μετ' έπιστημονικής άκριθείας ήμιλήσεν εν τή προτέρῃ αΐτῃ Έπιστημονική Έπιθεωρήσει, προσέξτε αύτης εν προτέρους τεύχη τά άναγκαία περί έκλειψεων.

— Έσφράσθη εν Άθήναις πανηγυρικώς ή εικοσιπεντατηρίς της καθηγεσίας του διαπρεπούς καθηγητού τοι αλτόθι πανεπιστημίου κ. Κ. Κόντου, του έξ άλλων τε λόγων και εκ τῶν Γλωσσικῶν παρατηρήσεων αύτου πατιγνώστου άνά τε το έλληνικόν και την Έσπερίαν. Τῆς έσφρτης μετέσχε το Πανεπιστήμιον, ή όπ' αύτου ίδρυθεΐσα και προσδουομένη, τά μέγιστα δι' οσβαροῦς εργαζομένη Έπιστημονική Έταιρεία, συνάδελφοι και μαθηταί αύτου.

— Η έπιστήμη καθόλου και ιδίε ή έλληνική έξοχον άπέλεσε μύστην διλ του θανάτου του έπιφανεστάτου και διαπρεπεστάτου των Έλλήνων χειρουργών Θεοδώρου Άρταίου, έπιστημόντος εν Άθήναις άρτι μετά μακράν ασθένειαν. Η περί την χειρουργικήν δεινότης του έπιφανούς άνδρός ήμολόγηται και εν τή Έσπερίη, πολλά δ' αύτου έγχειρήσεις ως δυσχερέσταται έκρήθησαν, εν ή και έπίσπασαν τον θαυμασμόν πάντων, αι δε παρατηρήσεις αύτου και άνακινούσεις επί ζητημάτων της χειρουργικής σοφαί και λυσitelεις τά μέγιστα θεωροῦντο. Ο μακαρίτης ήν τακτικός καθηγητής του Άθήναις Πανεπι-

στημίου, σεβόμενος και τιμώμενος υπό των φοιτητών ως εις των διαπρεπεστάτων και κόσμημα άδαμαάντινον του άνωτάτου παιδευτηρίου της Ελλάδος, αστήρ σελαγίζων εν αύτῃ.

— Τῆ παρελθούση δευτέρῃ ήλθεν εξ Άθηνών εις την ήμετέραν πόλιν ή Φιλαρμονική Έταιρεία, ήτις τρεις ήδωκε κατά την λήξασαν έβδομάδα συναυλίας, την μὲν τῆ έσπέρας της τρίτης, την δε τῆ έσπέρας της πέμπτης και την τρίτην τῆ 8 μ. μ. ώρα της παρασκευής ύπερ του όπῃ την προτασίαν της Α. Α. Μ. του Σουλτάνου 'Ασβού των πτωχών. Κατά πάσας ταύτας τάς συναυλίας ή περι την θεϊαν τέχνην έπιστήμη των άποτελούντων την τε άρχήσραην και τον χορόν κατεδείχθη, έχειροκροτήθη ένθουσιωδώς και εξετιμήθη. Οί θεοσυνεΐς ήμῶν κατέδειξαν και άδεις, όποδείξασαι την Έταιρείαν, τά αισθητικά αυτών και μέγιστα τά της φιλοξενίας· και τά ύπερ πάντος καλοῦ.

— Το εν Δρέσδη ύγειονομικόν διεθνές συνέδριον άπέκλεισε τους βουλευτάς άντιπροσώπους, διότι ή Βουλγαρία όποτελῆς τῆ Τουρκία άντιπροσωπεύεται ύπ' αύτης.

— Τῆ 11/23 παρελθόντος, έγινετο ή συνεδρία της Γαλλικής Ακαδημίας προς άναπλήρωσιν τῶν ένεκα θανάτου κενῶν έδωλίων. Κατά την συνεδρίαν ταύτην προέκυτο περί έκλογής δύο μελών προς διαδοχήν του Rouan και του John Lemoigne. Έπί τούτῳ έγινετο δύο ψηφοφορίαι, άλλά και ή πρώτη και ή δευτέρα επαναλήφθησαν ή μὲν τρεις, ή δε έξάκις. Κατά την πρώτην άνεδείχθη μέλος ό Ch. Homel-Lacour διλ ψήφων έπτακαδέκα επί 31 ψηφοροούντων, ήτοι τυχών μόλις της άπολύτου πλειοψηφίας. Κατά την ψηφοφορίαν ταύτην ό κ. Zola κατόρθωσε νά λάβῃ μίαν μόνην ψήφον.

Η δευτέρα ψηφοφορία προς άναπλήρωσιν του John Lemoigne εις ούδεν άπέληξεν άποτέλεσμα, διαρκέσασα επί ώραν και έξάκις επαναληφθείσα. Έκ των ύποψηφίων ό τάς πλείονας λαθών ψήφους μέγιστος έκκαδέκα ήν ό κ. Brunel-Höge. Ούτος ήλαθε κατά την α' 12, β' 13, γ' 12, δ' 13, ε' 15, στ' 16, ζ' εν δ' ενί μίαν έλάμβανε ψήφον, ήτοι 17, θ' άνεδεικνύετο μέλος. Ο Ζολα ήλαθε μόλις 5 ψήφους. Έκ της ψηφοφορίας ταύτης έξίγεται και τῶδε, ύπερ πολλάκις ήγειρε ζητήματα εν ταίς ψηφοφορίαις παρ' ήμῖν, ότι άπολύτος πλειοψηφία λογίζεται επί 31 ψηφοροούντων 17 και ούχι 16, διότι το 16 ούδαμῶς έστι το ήμισυ του 31 πλέον ενός, άλλά το ήμισυ πλέον ήμισεος. Κατά την αυτην συνεδρίαν εξελέγη και ό διευθυντής της Ακαδημίας, άνεδείχθη δε ό κ. Francois Coppée.

— Ο κ. Albert Shulz ιδημοσίευσε Μεθοδικόν κατάλογον (Catalogue methodique) των περιοδικῶν και έφημεριδών, αίτινες έξεδόθησαν εν Παρισίοις μέχρι του τέλους του έτους 1892.

— Προσεχώς έκδίδεται υπό Ch. Huil, καθηγητού εν τῃ Institut Catholique των Παρισίων σύγγραμμα έπιγραφόμενον Ο βίος και τῶ έργον τοῦ Πλάτωνος (La vie et l'oeuvre de Platon) εις δύο τόμους.

— Έδημοσιεύθησαν αι Decouvertes en Chaldée υπό του E. de Sazzeo, προξένου της Γαλλίας εν Βαγδάτη.

— Aprés, άφως, έπιγράφεται νέα μυθιστορία, φέρουσα την όνομαφήν Un masque και το όνομα του René Mai-

geoy. Έν τῃ προλόγω εξηγείται το αίτιγμα της συνεργασίας ταύτης. Το νέον τούτο μυθιστόρημα έστιν όιοει συνέχεια της Αδονεί.

— Έτερον μυθιστόρημα φέρεται έκδοθῆν Chaine de Ceuirs υπό Jules Pezrin.

— Φαίνεται βτι το χειρόγραφον ύπερ άποδείκνυσιν ότι ή Αμερική άνεκαλύθη πρό του Κολόμβου δέν ή' άποσταλή εις Σικάγον. Παρά τάς διαμαρτυρίας των Αμερικανών ή δανική κυβερνήσις, εις ήν άνήκει, κρίνει το ταξείδιον κινδυνώδες και προτιμή νά παρουσιάση εις την Έκκλησίαν πανομοιότυπον φωτογράφημα του σπονδαιοτάτου χειρογράφου.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 3 άπριλιον.

Πλήρης χαλάρωσις επεκράτησε και την έβδομάδα ταύτην εν πάσι τοις ευρωπαϊκοίς χρηματιστηρίοις, έπομένως δε και εν τῃ ήμετέρῃ. Αίτια της χαλάρωσεως ταύτης και του δισταγμού, ήψ' ου κατέχεται ή κερδοσκοπία, δέν είναι μόνον ή έσωτερική της Γαλλίας κατάστασις, ή προσωρινότης του γαλλικού ύπουργείου, ό μεταξυ της Βουλής και της Γερουσίας άνταγωνισμός, ή μη επιψηφισις του προϋπολογισμού παρά της Γερουσίας, ή προϊούσα έλάττωσις των προσόδων και το ένεκα τούτου έλλειμμα του προϋπολογισμού, άλλ' ύπάρχουσι και άλλα αίτια οικονομικής μάλλον ήσθεως επισκιάζοντα την αίθριαν του πολιτικού ορίζοντος. Ο οικονομικός κόσμος άνησυχώς θεωρεί το ζήτημα του άργύρου, ύπερ άμφίβολον είναι ήν θα κατορθώσῃ νά λύσῃ το κατά το προσεχές θέρος εν Βρυξέλλαις συνερχόμενον διεθνές συνέδριον. Μετά του ζητήματος τούτου σχετίζεται και οικονομική πολιτική, ήν μέλλει ν' ακολουθήσῃ ή νέα κυβερνήσις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, το πρόεδρος της οποίας είναι άτομικώς έναντίος εις τακτικόν άγοράν άργύρου παρά του κεντρικού ταμείου, θα προσκαλέσῃ δε κατά της αρχής 76θριον έκτακτον σύνοδον προς λύσιν του ζητήματος.

Είναι επίσης γνωστόν ότι το ζήτημα του άργύρου, περί ου επιφυλασσόμεθα νά δημοσιεύσωμεν ιδιαίτερον μελέτην, κατέστυ ζήτημα ζωής ή θανάτου δια τάς άγγλικάς Ινδίας, διότι ή ύποτίμησις του άργυρου ρουπίου παραλύει πάσας τάς προσπάθειας της κυβερνήσεως, όπως κρατήσῃ την ίσορροπίαν των δαπανών προς τάς εισπράξεις, ή δε εντός δύο ετών ζημία ύπερέβη τά 4 εκατομμύρια ρουπίων, ήτοι 10 εκατομμύρια ήράκων περίπου. Εις ταύτα προσθετόν την βραδύτητα της τακτοποίησεως των οικονομικών της Αργεντινής, εξ ου πιθανόν νά προκύψῃ νέα κρίσις εκείθεν, την βραδύτητα έπίσης της συνομολογήσεως των δανείων Βραζιλίανου, Ισπανικού και Έλληνικού, ως και την αναδρόμην του όριστικού συμβιβασμού των οικονομικών της Πορτογαλλίας, και περιπλέον την εξακολουθούσαν ύποτίμησιν της γαλλικής ράντ, την όποίαν δέν

δύνανται ν' αναχαιτίσωσιν αι δια μετρητών γινόμεναι αγοραι, διότι ταύτας υπερβαινούσιν αι πωλήσεις και η προσφορά τίτλων. 'Εβ' όσον δε υποτιμάται η γαλλική ράντ, μάταιον είναι να ελπίζωμεν σπουδαίαν ανατίμησιν των άλλων χρεωγράφων. Φυσικώτερον είναι να επέλθῃ τὸ ἐναντίον, ἀνάλογος διλυνότι υποτίμησις, η̄ οποία θα ἐπάρχετο ἀναμφισβότως άνευ τῆς παρὰ τὸν συνδικάτων ἰσχυρᾶς υποστηρίξεως. Ἄλλως δὲ μή λησμονώμεν ὅτι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἡ ἕψωσις τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χρεωγράφων ἐφθάσεν εἰς σημείον, ὅπερ ἂν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπροχώρητον, παρέχει ὅμως ἀφορμὴν εἰς σκέψεις και ἐνδοιασμούς περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐκ τοῦ παρατιθεμένου συγκριτικοῦ πίνακος τῶν ἀπὸ 1 ἁπριλίου 1892 μέχρι 1 ἁπριλίου 1893 τιμῶν τῶν κυριωτέρων εὐρωπαϊκῶν χρεωγράφων, τῶν ἐν τοῖς χρηματιστηρίοις Λονδίνου και Παρισίων διαπραγματευομένων καταφαίνεται ἡ γενομένη ἀνατίμησις πάντων μὲν μάλιστα δὲ τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων, τοῦτο δὲ, τρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ὁθωμανικὴν Τράπεζαν και πρὸ πάντων εἰς τὸν ρέκτην διοικητὴν αὐτῆς κ. Βίνσεντ.

1892 μαρτίου 31	1893 μαρτίου 31
Ἀγγλικὸν Πάγιον 2 3/4 0/0	96,12 —
Γαλλικὴ ράντ 3 0/0	96,25 —
" " 4 1/2 0/0	105,35 —
Πρωσικὸν δάνειον 3 0/0	86,60 —
Ρωσικὸν " 4 0/0	91,75 —
Ἀυστριακὸν " 4 0/0	95,70 —
Οὐγγρικὸν " 4 0/0	91,95 —
Ἰταλικὸν " 5 0/0	87,12 —
Ἰσπανικὸν " 4 0/0	58,35 —
Αἰγυπτιακ. " 4 0/0	97 —
Τουρκικὸν Πάγιον Α	45,50 —
" " Β	25,75 —
" " Γ	19,25 —
" " Δ	19,35 —
Ἑλληνικὸν δάνειον 5 0/0	63 —
" " 4 0/0	49,25 —
Ἑλλ. Μονοπώλ. 4 0/0	53 —
Ἰθωμανικὴ Τράπεζα	12 —

Μεγάλῃ κατ' ἀναλογίαν δύναται νὰ θεωρηθῇ και ἡ ἀνατίμησις τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων, ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν υποτεταμημένα και ἐξιντελεσμένα ἕνεκα τῶν περὶ ἐπαπειλουμένης χρεωκοπίας φόβων, ἐπομένως ἡ ἀναλογία οὐ μόνον τῶν περυσινῶν, ἀλλὰ και τῶν πρὸ τινῶν μηνῶν πρὸς τὰς παρούσας τιμὰς δὲν πρέπει νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψει. Τοῦτ' αὐτὸ δέον νὰ λεχθῇ και διὰ τὸ ἰσπανικὸν ἐξωτερικὸν δάνειον, τὸ ὅποσον ὑψώθη διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν και τὰ ἑλληνικά, ἕνεκα δηλ. τῶν μεγάλων προσπαθειῶν τοῦ σπουδαίου πολιτικοῦ και οικονομολόγου κ. Καμάττου ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν πρὸς πρόληψιν τοῦ κινδύνου τῆς χρεωκοπίας και τακτοποίησιν τῶν οικονομικῶν τῆς πατρίδος του. Ὁ Καμάττος εἶναι ὁ Τρικούπης τῆς Ἰσπανίας. Οὗτος και ἄλλοτε ἔδωκεν, ὡς ὁ Τρικούπης, τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ οικονομικοῦ δαέδρου, και νῦν ἐκλήθη αὐθις, ἵνα ἐπανορθώσῃ τὰς οικονομικὰς καταστροφὰς, ἃς ἐπήνεγκεν ἡ ἀνικανότης και ἀδουλία τῶν προκατόχων του. Τὰ

οικονομικὰ μέτρα, ἅπερ πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἰσπανίας ἔλαβεν ὁ κ. Καμάττος ἐν πολλοῖς συνταυτίζονται πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπην ληθθέντα. Καὶ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ τὰς πάλιν πρὸ τοῦ κ. Τρικούπην ἀρξαμένας διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγησιν νέου ἐξωτερικοῦ δανείου, τὸ ὅποσον εἰσέτι δὲν ἐπραγματοποιήθη, καιτοι πολλάκις ἐξηγγέθη ὡς γεγονός τετελεσμένον.

Καὶ ἐκεῖνος, ὡς ὁ κ. Τρικούπης, προέβη εἰς αὐστηρὰ οικονομικὰ μέτρα και εἰς ἐπιβολὴν νέων φόρων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἰσοζυγίου. Καὶ ἐκεῖνος κατέφυγεν εἰς ἐσωτερικὰ δάνεια πρὸς προσωρινὴν τῶν ἀναγκῶν τοῦ κράτους ἐξοικονομήσιν. Ἐκεῖνος μάλιστα προέβη ἐτι περαιτέρω, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐστηροῦ και λίαν ἀντιδημοτικοῦ μέτρου, ἴτοι ἐπιβολῆς βαρυντάτου φόρου 1 τοῖς 1000 ἐπὶ πασῶν τῶν πράξεων τοῦ Χρηματιστηρίου. Ὁ κ. Καμάττος, ὡς ὁ κ. Τρικούπης ἀπολαύει μεγίστης τιμῆς και ἐπιδοσύνης παρὰ τῆ εὐρωπαϊκῆ κόσμῳ, και ὅμως οὐδ' αὐτὸς κατάρθωσεν ἀκόμη τὴν ὀριστικὴν συνομολόγησιν τοῦ ὑπὸ διαπραγματεύσιν δανείου. Τοῦτο δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψει οἱ παρ' ἡμῖν μικροψυχοί, οἵτινες δὲν παύουσι μεμνημορροῦντες και ἀπελπίζοντες διὰ τὴν βραδύτητα τῆς συνομολογήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ δανείου. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἡ Ἰσπανία ἔχει ἐν μὲν τῇ ἐξωτερικῇ μεγάλους προστάτας και ἰσχυρὰ συνδικάτα, διαρκῶς τὰ χρεώγραφα αὐτῆς ὑποστηρίζοντα, ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ ἀνδρας κατανοοῦντας τὸ κρῖσιμον τῆς θέσεως και ἀντιπολίτευσιν πολλῶν πατριωτικωτέρων και χρυσοθευτέρων τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀκατονομάστου ἀντιπολιτεύσεως. Τῆς ἐν Ἀθῆναις μεγαλοπατριωτῶν διενοήθη ποτὲ νὰ πράξῃ ἐκεῖνο, ὅπερ χθὲς ἀκόμη ἐπραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντηρητικῆς ἀντιπολιτεύσεως Κανόδας, εἰπὼν ἐνώπιον μεγάλης συνελεύσεως συντηρητικῶν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῶσι κατὰ μέρος τὰ πολιτικὰ ζητήματα και ν' ἀσχοληθῶσι πρὸ πάντων εἰς τὰ οικονομικὰ, προσένεγκε δὲ τὴν σύμπραξιν του εἰς τὴν κυδέρνησιν πρὸς λύσιν τῶν οικονομικῶν ζητημάτων; . . . Ἐλπίζωμεν ὅτι λίαν προσεχῶς οἱ γενοαῖοι και πατριωτικοὶ ἀγῶνες τῶν δύο ἐσχῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν στεφθῶσονται ὑπὸ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, τὰ δὲ δύο φίλοτιμα ἀλλ' ἀναξιοπαθοῦντα κάρτη τῆς μεσημερινῆς Ἑυρώπης ὀ' ἀναλάβωσι τὴν προσοικουσαν αὐτοῖς οικονομικὴν και πολιτικὴν θέσιν.

Ἡ χαλάρωσις, ἥς τὰ αἷτια ἀνωτέρω ὑπεδείξαμεν, ἔλαβε χθὲς μ. μ. χαρακτῆρα σπουδαίας υποτιμήσεως, προσελθούσης εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν ἀγορᾶν και ἐχούσης, φαίνεται, ἀφορμὴν τὰ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Σερβίας γεγονότα. Καὶ τὸ μὲν Γενικὸν χρέος ὑπετιμήθη μέχρις 24,12, αἱ δὲ ὁμολογίαι τῶν Σιδηροδρόμων μέχρις 21 3/4, και αἱ μετοχαὶ τοῦ Μονοπωλείου μέχρι 16,20· ἀλλὰ περὶ τὸ κλεισίμον τοῦ χρηματιστηρίου ἐπιβλεβήθη βελτιωσις, και τὸ μὲν Γενικὸν χρέος ἐσημειούτο 24,18, οἱ δὲ Σιδηροδρομοὶ 22 3/4 και αἱ μετοχαὶ τοῦ Μονοπωλείου 16,24.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ὁ Διοικητὸς ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΑΗΣ
Κωνσταντινούπολις-Πάρις Τυποθεσμητῶν ΝΕΟΛΟΓΟΥ